

Efterår 1894

AFSENDER

Christine Mackie

MODTAGER

Johanne Larsen

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Da

Dateringsbegrundelse:

Der mangler noget af brevet, og det er udateret. Et forsigtigt gæt er, at det er skrevet i 1894, hvor Alhed g. Larsen, var rejst til Italien fortvivlet over at Harald Balslev ikke kunne bestemme sig til, om han skulle gifte sig med hende eller ej. Indholdet tyder i retning af at Christine endnu ikke har været gift - derfor før 1901. Harald tjener endnu ikke ret meget. Han må være blevet færdig som cand. theol. ca. 1892.

Christine har "engang tidlig i Foråret" talt med Harald om ægteskab. Brevet er således nok skrevet sommer eller efterår.

Generel kommentar:

Det vides ikke, hvem brevet er stilet til. Johanne Larsen havde været i huset hos Balslev-familien og kendte derfor både Harald og hans forældre godt. Christine kan ikke have bedt en person uden meget indgående kendskab til Harald om at tale med ham om en så vanskelig sag. Alhed Larsen, en tredje søster, var i nogle år forlovet med Harald Balslev, og Christine ville, som Alheds efterfølger - kæreste med Harald - næppe vende denne sag med sin fortvivlede søster.

Det vides ikke, hvem Tida var.

Omtalte personer:

Harald Balslev

Arkivplacering:

Warberg Kerteminde egns- og
Byhistoriske Arkiv BB0059

Trykt udgave:

Nej

Proveniens:

Testamentarisk gave fra Laura

Warberg (Bibbe), som var datter af
Johanne Larsen

DOKUMENTINDHOLD

Christine er træt af Haralds omgangskreds, som er nogle plebejere. Hun har sagt til Harald, at hun vil giftes med ham og opbygge et hjem, men han undskylder sig med dårlig økonomi. Christine ved, at økonomien er vigtig, men de ville nu nok kunne klare sig. Harald forstår slet ikke, at Christine er trist.

TRANSSKRIFTION

[ufuldstændigt brev]

kan lide under den tarvelige Omgang, disse Plebejere med deres hæslelige Smag og flove Vittigheder og deres Odense-Spidsborgerlighed – for ikke at tale om en enkelt Udgave af en rigtig qvasi-dansk supermoderne Bølle – jeg kan blive så gal i Hovedet, når jeg tænker mig Harald i den Bande; det vilde dog sandsynligvis ganske falde bort, og hvilken velsignet Ro der vilde kunne falde over mit syge Sind, hvis jeg havde vort eget lille Hjem at sørge for – hvor vilde der ikke være de tusende små Ting, som vilde forene os og som kunde virke dulmende alle disse det daglige Livs små upåagtede Begivenheder og Fænomener, som er de små farvede Stene, hvoraf den hele Mosaik er dannet. – Men jeg går nok og bliver så sjælelig ødelagt, at jeg ikke engang vil due til at gøre det godt og hyggeligt i et Hjem – det har ellers stået for fo [”fo” overstreget] mig, at det var det eneste, jeg rigtig egnede mig til, og det tror jeg også; men hvis jeg nu stadig væk skal gå og samle Bitterhed og få Stene for Brød – ja kan det [overstreget bogstav] ganske vist se trist nok ud, selv om vi engang skal nå så vidt. Harald taler [sidste del af samme brev]

bedste og smukkeste med sig – Ungdom, Mod og Kraft – og ingen Magt og ingen Tårer kan standse den. – Jeg har engang tidlig i Foråret sagt til Harald, at hvis vi ikke giftede os inden altfor længe, så blev det aldrig af, for jeg kunde ikke blive ved at holde af ham med al den Bitterhed og alle de Sindsbevægelser – men sådan noget tror han ikke, og det gør jeg for øvrigt heller ikke mere, for efter det sidste halve Års Storme, så tror jeg, at der er ingen Grænser for, hvad min Følelse for Harald kan tåle – den er som en Følfod eller et andet fortvivlet påtrængende Ukrudt – det kan se ud, som om den var sporløst udryddet, men fra de lange Rødder dybt nede i Jorden skyder der Kraft og Saft op, og den har sat Blade og Blomster inden man ved det. – Der er så meget nu, som opirrer mig imod Harald, og som kunde undgås, hvis vi giftede os; f. Ex det Slæng af Jensen'er og Sörensen'er og hvad værre er, som han nu går og kommer sammen med; han er så blød og modtagelig, at han meget godt altid om det økonomiske – og ganske vist er det en vigtig Ting, men det andet, det

egentlige, må dog virkelig kunne stå ved Siden – og det forekommer mig som et dårligt Bevis for, at han holder af mig, at han ikke vil vove noget i den Retning for at beholde mig eller i alt Fald for at gøre mig Tilværelsen rolig og udholdelig – for han ser jo stadig, hvordan jeg mere og mere taber Modet og hvordan jeg mindre og mindre kan klare dette Forhold. Og er der dog ikke mange, som har giftet sig på 1400 Kr? og så må vi dog huske på, at de 5-600 Kr. jeg vil kunne tjene, også er Penge, så den rene Sult og Nød kan det vel aldrig blive. - - - Og i alt Fald så taber jeg Modet mere og mere – tabte jeg bare Kærligheden med det samme, så var det hele mindre tungt, skönt Gud ved, min Fremtid vilde se trist ud, for jeg egner mig nu engang ikke til at stå på egne Ben – og noget andet „Fristed” vil der aldrig kunne blive tale om, det kan jeg forsikre dig, selv om jeg ikke er 50 endnu. – Det er da godt, at du er glad for Tiden, du har det sikkert dejligt; men jeg kan ikke vende Tankerne så meget bort fra mit eget, at jeg kan i fjærneste Måde misunde dig! Jeg er voxet så underlig fast i alt dette at jeg dårlig kan rumme nogen anden Tanke – samtidig med at jeg æder Hæmatogen og Porter for mit usle Legeme, så går jeg Dagen lang for mig selv og ruger over mine triste Tanker! Harald kan det ikke nytte mig at tale til, for han kan aldeles ikke forstå, at jeg har Grund til at være trist – ergo kan jeg ikke for Alvor være trist! Jeg tror, han anser det hele for hysterisk Snak – hvad meget af det også sagtens er. - Hermed to Billeder! Og tusinde Hilsner fra din Mornine.

[Nederst på siden og rundt langs kanten]

Skriv engang snart igen! Hvis du kunde gøre det mildt og hensynsfuldt, så kunde det muligvis ikke skade, om du skrev lidt til Harald – du kunde måske bedre få ham til at forstå mig lidt, end jeg selv men det kan jeg jo for resten ikke bede dig gøre – uden hvis du en Dag skulde få lyst, så skal du ikke lade være, han er jo så god og blød og vilde ganske vist ikke tage det op på en forkert Måde – han ved dog nok, at jeg snakker med dig om alt muligt – undtagen det med Tida.

bedste og smukkeste med sig - Ungdom,
Mod og Kraft - og ingen Magt og
ingen Tæret har standet den. - Jeg
har engang lidelig i Foråret sagt til Harald,
at hvis vi ikke giftede os inden altfor længe,
så blev det aldrig af, for jeg kunde ikke
blive ved at holde af ham med al den
Bitterhed og alle de Lidsbevægelser -
men sådant noget tror han ikke, og det
gør jeg for gortigt heller ikke mere, for efter
det sidste halve Aars Storm, så tror jeg,
at der er ingen Pauser for, hvad min
Bølgelse for Harald kan kalde - den er
som en Bølge eller et andet forhindret
gæsbryende Ubrud - det kan se ud, som
om den var sporløst indryddet, men
fra de lange Rødder dybt ned i Jor-
den skyder den Kraft og Saft op, og
den har så Bløde og Blomster inden
man ved det. - Men er så meget min,
som opirrer mig imod Harald, og som
kunde undgås, hvis vi giftede os; for det
Styng af Jernsen og Jernsen'er
og hvad værre er, som han nu går og
kommer sammen med; han er så
blod og modtagelig, at han meget godt

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

680059

alles om det ghorvnicke - og gavnede
 vist er det en rigtig Tegn, men det
 andet, det egentlige, end dog virkelig,
 kunne bli ved siden - og det fremkom
 men mig som et dindigt Noget for, at
 han holder af mig, at han ikke
 vil være noget i den Retning for at
 beholde mig eller i alt Fald for at
 gøre mig tilværelsen rolig og indholdig.
 - for han ser jo stadig, hvad der
 i senere og senere tider er det og
 hvordan i Verden og Verden
 han klare dette Forhold. Og er der
 dog ikke mange, som har giftet sig
 på Noe No. og så mig i dog tænke
 på at de 5-600 No. i vil kunne
 tjene, også er Tegn, så den rene
 Takt og Mod kan det vel aldrig blive.
 - Og i alt Fald så taber i Modet men
 og mere - tabte i bare Nærheden med
 det samme, så var det hele Verden
 kun, såret Gud ved, min Vennekid
 vilde se kind ud, for i egner mig
 mit engang ikke til at stå på
 egne Ben - og noget andet. Frøken
 vil der aldrig kunne blive Tals
 om, det kan i fremre dig, selv

- Det er en god, at du er glad for
 Tegn, da han det sikkert det sig, men
 i kan ikke være Tegnene så meget
 bort fra mit eget, at i kan i fremre
 Måde tænke mig! Jeg er stadig
 så stædigt fast i alt dette at i da
 kan kunne nogen anden Tæske -
 samtidig med at i ede Kamalogen
 og Porter for mit Leds Tegnene - så
 i Slagen lang for mig selv og mig
 over min krist Tænke! - Kan
 kan det ikke sigte mig at tale til, for
 han kan aldeles ikke forstå at i kan
 grunde til at være krist - ergo kan i ikke
 for alle være krist! Og for, han kender
 det hele for hyperisk Takt - hvad mig
 af det også sigtens er.
 Hermed de Billeder! Og Verden
 Helener fra din
 Monique

Der er engang snart igen i Her er den
 som det vilde og kender sig, så det er det
 som det vilde og kender sig, så det er det
 som det vilde og kender sig, så det er det

BB0059

kan lide under den kavelige Aengsig, disse
Næbte med deres høstige Ruus og flove
Nittigheder og dens Odense-Spidsborgerlighed
for ikke at tale om en enkelt Udgang af
en rigtig quasi-dammet supermoderne
Bølge - jeg kan blive så gal i Hovedet, når
jeg tænker mig Harald i den Bunde;
det vilde dog sandsynligvis ganske faldet
bort, og hvilket vel siges No der vilde
kunne fælde over mit Syge Sind, hvis
jeg havde været eget lille Hjem at søge
for - hvor vilde der ikke være de hilsende
små Ting, som vilde forene os og som
kunne virke ~~delluende~~ alle disse
det daglige små små tilpaaagtede Begiven-
heder og Favoremener, som er de små
farvede Steen, som af den hel Mosaik er
dammet. - Men jeg går nok og bliver så
sjælelig galsagt, at jeg ikke engang vil
då til at gøre det godt og lyzzeligt i et
Hjem - det har ellers stået for mig,
at det var det eneste, jeg rigtig ønskede mig
til, og det tror jeg også; men hvis jeg nu
stadig nok skal gå og ramle Bitterhed
og få Steen for Brod - ja kan det så
ganske vist se krist nok ud selv om
vi engang skal stå så vidt. Harald taler